

*Поліщук Л. Б.,**кандидат філологічних наук,**старший викладач кафедри слов'янських мов та зарубіжної літератури
Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини*

СЕМАСІОЛОГІЯ БУДІВЕЛЬНОЇ ЛЕКСИКИ СХІДНОПОДІЛЬСЬКОГО ДІАЛЕКТУ

Анотація. У статті розглянуто лексико-семантичні групи на позначення словотвірної парадигми будівельних назв східноpodільського діалекту, досліджено лексичне багатство та внутрішній потенціал тематичних груп, виділено слова, неоднорідні щодо способів творення, визначено зв'язок та розбіжність лексем досліджуваного ареалу з системою словотвору літературної мови.

Як структурну частину побутової на матеріалі говірок певною мірою досліджено лексику на позначення житла та його частин, а також мікрогрупи назв приміщень господарського призначення: для зберігання збіжжя, сіна, для обробки сільськогосподарської продукції, для перебування тварин та зберігання різного реманенту, які кваліфікують і як складник сільськогосподарської лексики. Саме назви на позначення житлових і господарських приміщень є найбільш вивченою групою і в синхронії, і в діахронії. Менш вивченими залишаються назви будівельних матеріалів, будівельних конструкцій, агентивів.

Результати досліджень будівельної лексики позначені спільним висновком про її динамізм, зумовлений мовними й позамовними чинниками. Досліджуваний тематичний комплекс належить до зникаючих шарів лексичної системи мови та актуалізує завдання, спрямовані на фіксацію і збереження лексики традиційного селянського будівництва як у досліджуваних говірках, так і в інших українських діалектах.

З-поміж діалектних зон українського континууму одним із найменш досліджених залишається подільський говір, окресленню сучасних меж якого на матеріалі лексики присвячено праці Г.І. Мартинової, Т.М. Тищенко (подільсько-середньонадніпрянська межа), Т.Г. Шевченка (подільсько-степове суміжжя), Н.П. Шеремети (південноволинсько-подільська межа), О.М. Жвавої (подільсько-буковинсько-надніпрянське суміжжя). Внутрішнє членування подільського говору з урахуванням лексико-семантичних, фонетичних, морфологічних особливостей здійснено в дисертаціях І.В. Гороф'янюк, Г.П. Красевської (центральноподільські), Н.Д. Коваленко, А.М. Мединського (західноподільські), Г.Г. Березовської (східноподільські говірки).

Ключові слова: лексико-семантична група, східноподільські говірки, номінація, форманти, способи словотвору, деривати.

Постановка проблеми. Вивчення лексичного складу територіальних діалектів, репертуару тематичних і лексико-семантичних груп та географії номінативних одиниць залишається одним з актуальних завдань в українській лінгвістиці. Увага до всебічного вивчення лексики народних говорів, діалектних відмінностей між ними зумовлена низкою причин, серед яких і зацікавленість науковців матеріальною й духовною культурою свого народу, історією розвитку рідної мови.

Попри велику кількість напрацювань, можемо констатувати, що будівельна лексика як система залишається досі недостатньо вивченою тематичною групою не тільки на матеріалі східноpodільських, а й широкого масиву українських говірок. Будівельну лексику як окрему тематичну групу розглядало небагато науковців, результати досліджень яких представлено здебільшого у вигляді статей. Насамперед це зумовлено тенденцією до розгляду будівельної лексики в складі побутової та сільськогосподарської, внаслідок чого в коло дослідження потрапляли тільки фрагменти цієї тематичної групи. Відповідно, поза увагою лінгвістичного опису залишилися системні зв'язки між сегментами груп власне будівельної лексики, що й доводить актуальність нашого дослідження.

У мовознавчих студіях вітчизняних учених неодноразово здійснювалася розробка багатьох теоретичних положень словотвору сучасної української літературної мови, проте тривалий час не приділялося належної уваги проблемам діалектної лексики. Окремі питання словотвору різних українських діалектів у різні періоди висвітлювалися в діалектологічних розвідках В.В. Німчука (1993), З.С. Сікорської (1972) тощо, проте такий своєрідний мовний континуум, як Східне Поділля, системно майже не досліджувався в плані словотвірного багатства та внутрішнього потенціалу різних тематичних груп лексики.

Особливої значущості аналіз діалектних слів набуває тоді, коли мовні одиниці є виразниками регіональної культури і сприяють реконструкції історії культури народу загалом. Назви реалій будівництва містять не тільки лінгвістичну інформацію, а й дають уявлення про різні сторони життя і діяльності носіїв мови в конкретному регіоні. В українській лінгвістиці будівельну лексику на матеріалі говірок різною мірою вивчали З.М. Бичко (2010), Л.І. Дорошенко (1999), О.М. Євтушок (1990), Д. Тодер (2012), Г.Ф. Шило (1978). Як складник тематичних груп побутової і сільськогосподарської лексики будівництва представлено в дослідженнях К.Д. Глуховцевої (1992), Р.Л. Сердеги (2004), Л.М. Тищенко (2002). Лексикографічну фіксацію будівельної лексики Полісся презентує словник М.В. Никончука (1990), лінгвогеографічну – «Атлас будівельної лексики Західного Полісся» О.М. Євтушка (1993). Потреба такого ґрунтовного вивчення словотвору східноpodільської будівельної лексики і визначає мету дослідження. Об'єктом дослідження є діалектна зона Східного Поділля. Предмет дослідження становить лексика на позначення будівельних назв та її просторова поведінка в говірках східноpodільського ареалу.

Метою статті є здійснення системного опису лексико-семантичних груп на позначення словотвірної парадигми буді-

вельних назв східноподільського діалекту, з'ясування шляхів формування слів, неоднорідних щодо способу їх творення, визначення зв'язку та розбіжності лексем досліджуваного ареалу з системою словотвору літературної мови.

Досягнення поставленої мети зумовило використання *описово-аналітичного методу*, який знайшов вияв в інвентаризації, класифікації, систематизації мовних одиниць та інтерпретації лінгвістичних фактів. Для з'ясування генези лексичних одиниць використано елементи *порівняльно-історичного методу, зіставного* – у процесі встановлення спільних і відмінних рис досліджуваних говірок та *методики моделювання* структурної організації лексико-семантичних і тематичних груп.

Виклад основного матеріалу. Системний підхід до аналізу лексики став визначальним у діалектології. Лексику народних говорів традиційно аналізують у межах тематичних груп – об'єднань назв на підставі спільності чи близькості означуваних словами предметів і явищ. За смисловими зв'язками тематичні групи поділяють на лексико-семантичні групи. Українська діалектологія має потужний арсенал наукових досліджень, в яких представлено опис різноманітних тематичних груп діалектної лексики на матеріалі багатьох говірок.

Спорудження будівлі зазвичай починають зі зведення фундаменту. За спостереженнями етнографа Т.В. Косміної, на широкому ареалі побутування подолян житло здавна зводилося без фундаменту, а з початку ХХ ст. оселі почали споруджувати на фундаменті, конструктивну форму якого становив стрічковий периметральний фундамент із каменю. Таке житло називали *хата на фундаменті, хата на підмурку*, і воно було ознакою заможності господаря. З розвитком виробництва хата на фундаменті стає поширеним явищем [5, с. 17–18].

У досліджуваній лексико-семантичній групі на позначення будівельних матеріалів засвідчено загальні назви, які реалізовано лексемою *мат'є'р'ал* і композитом *строї-мат'є'р'ал*. Назви видів будівельного матеріалу об'єднують велику кількість лексичних одиниць. На позамовному рівні будівельний матеріал класифікують за різними ознаками: первинні природні породи, які без обробки використовують у будівництві; матеріал з обробленої промисловим способом природної сировини; матеріал різного призначення ручного виробництва; матеріал, який використовують для кладки і зв'язування деталей конструкції; матеріал, з якого виготовляють конструктивні частини будівлі (дах, стіни, вікна, двері).

Камінь. Для зведення фундаменту будівлі використовують природну породу граніт, який промисловим способом подрібнюють на великі шматки. По всій території обстежуваних говірок цей будівельний матеріал мовці номінують загальнонародною лексемою *'кам'ін'*. У досліджуваних говірках фіксуємо двослівні назви, за моделлю – атрибутивні словосполучення, де атрибутивні мотивовані призначенням – *'кам'ін' буд'івель'ний*, ~ *фундаме'нтал'ний*, місцем – ~ *вугло'вий*, ~ *уго'вий*, ~ *на'р'іж'ний*, ~ *р'іж'ний*. На позначення середньої величини круглого каменя твердої породи, що використовується як будівельний матеріал під час зведення фундаменту, засвідчено росіянізм (ЕСУМ – I, 1982–2012, с. 290) *бу'лижник*.

Сему 'камінь будівельний' реалізує також однослівний номен *бут* «будівельний рваний камінь, що використову-

ється головно для фундаменту» (СУМ – I, 1970–1980, с. 264), неясної етимології, є припущення про можливе запозичення з італійської мови (ЕСУМ – I, 1982–2012, с. 307). Назва *бут*, що є літературним стандартом, стає твірною основою для дієслова назви процесу – *забу'товувати* 'закладати камінь' (СУМ – III, 1970–1980, с. 33), проте мовці на позначення семи 'заповнювати бутом' вживають двослівну номінацію *ро'бити забу'тоўку*, іменниковий компонент якої СУМ не реєструє.

Промислова обробка природного каменю зумовлює появу номінацій за формою *блок* 'порізаний на плити однакової форми камінь' і *'шашичка* 'камінь подрібнений і порізаний на рівні шматки приблизно 10 x 10 см, що використовують для декору та бруківки', які ввійшли в мову досліджуваних говірок.

Для будівництва фундаменту використовують мілко подрібнений промисловим способом природний камінь. На його позначення в східноподільських говірках використовують питому лексеми (ЕСУМ – VI, 1982–2012, с. 501–502) *ш'чеб'ін'/ ш'чебе'н'*, яка є літературно нормативною (СУМ – I, 1970–1980, с. 577), крім того, мовці активно послуговуються похідним іменником *шчи'б'онка*.

Глина слугувала основою для виготовлення будівельного матеріалу для зведення стін. При каркасній технології зведення житла на території Поділля траплялись стіни глинобитні – вибиті глиною в дерев'яній опалубці, а також глинолітні, коли глину, добре вимішену з соломою та половиною, заливали в дерев'яну вертикальну опалубку [5, с. 24–28]. Проте частіше стіни зводили з будівельного матеріалу, виготовленого із глини з додаванням соломи й полови.

Вироби з глини. У мікросистему назв будівельних матеріалів, вироблених із глини з додаванням соломи, об'єднано лексеми *'вал'ок*, *'баб'ка*, *ба'лабух*, *г'раса*, *о'ладочок*, *ва'гончик*. Віддієслівний номен *'вал'ок* – дериват питомого дієслова *валити* (ЕСУМ – I, 1982–2012, с. 325) – є загальнонародною назвою.

На позначення процесів будівництва в досліджуваних говірках виокремлюємо групу лексем, якими позначають усі етапи будівництва, та групу – на позначення окремих етапів будівництва.

До першої групи належать дієслова *строї'ти*, *буду'вати* та похідні іменники *строї'ка*, *буд'ів'ництво*. Дієслово *буду'вати* запозичене з німецької мови, крім української, стало надбанням чеської й польської мов [12, с. 52]. Автор словникової статті в «Етимологічному словнику української мови» подає вказівку, що посередником на шляху запозичення слова *будувати* була польська мова (ЕСУМ I, 279). Велика кількість дериватів із коренем *буд-* свідчить про те, що це запозичення міцно увійшло в українську мову [13, с. 53], саме воно стало літературним стандартом в ній. Однак на досліджуваній мовній території літературно-нормативне *будувати* та похідне *буд'ів'ництво* представлено мозаїчними вкрапленнями. Основними лексичними одиницями на позначення процесу будівництва в обстежених східноподільських говірках є лексеми *строї'ти* та *строї'ка*, які покривають весь досліджуваний ареал. У СУМ зареєстровано тільки дієслово *строї'ти* з ремарками – *рідк.*, *розм.* (СУМ – IX, 1970–1980, с. 784). Можемо припустити, що вживання давнього дієслова *строї'ти*, яке зі значенням «будувати, споруджувати» було відоме пам'яткам киеворуського періоду (Срезн – III, 1893–1912, с. 554), та похідного

ст^роїка на досліджуваній території підтримується впливом російської мови. На позначення процесу зведення житлового будинку вживають словосполучення *с^тавити хату*.

Більшість назв процесів будівництва – аналітичні номінації, що за своєю структурою є дієслівними словосполученнями. Однослівні номени мотивовані:

- назвою речовини чи матеріалу: *штука^турити*, *тин^ку^лвати*, *вал^ку^лвати*, *це^ме^нт^тірувати*;
- назвою підручного інструмента: *квачу^лвати*;
- кольором: *б^ілити*, *б^ілувати*.

Назви процесів будівництва є твірною основою для:

– назв результатів праці: *мазати* → *мазанка* ‘утрамбована, вирівняна та помазана глиною земля в хаті’, *штука^турити* → *штука^турка* ‘шар будівельного розчину, що вже затвердів на стіні, стелі’;

– назв житла, побудованого за допомогою цього процесу: *вал^ку^лвати* → *вал^ко^ука* ‘житло з плетених із лози стін, обмазаних глиною’; *мазати* → *мазанка* ‘житло, стіни якого будували, накладаючи в опалубок соломю, очерет, заливаючи глиною та трамбуючи’, ‘житло з плетених із лози стін, обмазаних глиною’ та ін.;

– назв речовин, якими виконують будівельні роботи: *шпак^лу^лвати* → *шпак^ло^ука* ‘в’язка речовина для замазування щілин і тріщин, наприклад, щілин біля шибок’

Лексико-семантичну групу на позначення інструментів будівельників утворюють лексеми, що позначають знаряддя для копання канавок під фундамент, приготування будівельного матеріалу та розчинів, рубання й тесання деревини, знаряддя ударної дії, для кладки цегли, виявлення відхилень по горизонталі стіни, для захвату й вигинання дрібних металевих деталей, витягування цвяхів, відгвинчування й загвинчування гвинтів, шурупів та інших деталей, замашування чогонбудь, витягування затонулих відер із дна колодязя.

Деференційна ознака ‘призначення’ та ‘форма виробу’ зумовлюють семантичне протиставлення ‘совкова лопата, глибока з бортами, призначена для роботи із сипучими вантажами’: ‘штикова лопата, плоска, загостреної форми, яку використовують у сільському господарстві та земляних роботах’.

Ядро мікрогрупи утворюють питомі лексеми: *ло^пата* (ЕСУМ – III, 1982–2012, с. 287), *заступ* – спільнокоренева зі *ступати* (ЕСУМ V, 459); *ко^пач*, *копа^ниц^я* – мотивовані дією *копати* (ЕСУМ – II, 1982–2012, с. 565), *чер^пачка* – *чер^пати* (ЕСУМ – IV, 1982–2012, с. 308). Зауважимо, що окремі лексеми в досліджуваних говірках мають семантику, відмінну від зафіксованої в СУМ, наприклад, лексема *пл^ішн^я*, відома загальнонародній мові зі значенням «важкий лом на дерев’яному держаку для пробивання льоду, дроблення мерзлої землі» (СУМ – VI, 1970–1980, с. 586), у говірці с. Нестерівка Маньківського району Черкаської області вживається на позначення штикової лопати. Лексема *г^раса*, запозичена з польської мови (*grasa* «мотика, скребачка») (ЕСУМ – I, 1982–2012, с. 586), втягується в орбіту номінативного поля сем ‘будівельний матеріал із глини’, ‘яма, в якій зберігали грасу’, ‘заміс глини й соломи’. Лексеми *ко^пач* і *копа^ниц^я* в східноpodільських говірках багатозначні, оскільки реалізують семи ‘штикова лопата’, ‘спеціальна лопата, полотно якої на ширину буряка, призначена для викопування коренеплодів’. Семантичний обсяг лексеми *ко^пач* у досліджуваних говірках покриває семи ‘той, хто копає’, ‘той, хто займається копанням могил’. СУМ фіксує лексеми

ко^пач з усіма відомими в досліджуваних говірках значеннями, крім ‘штикова лопата’ (СУМ – IV, 1970–1980, с. 279).

Лексико-семантичну групу на позначення виконавців будівельних робіт у досліджуваних говірках утворює незначна кількість лексем, які умовно можна розподілити на дві групи: лексеми, які використовують на позначення виконавців усіх етапів будівництва, і лексеми, що позначають виконавців певних етапів будівництва.

Спільними для обох лексико-семантичних мікрогруп є лексеми *буд^івел^ник*, *стро^йїт^іл* та запозичена з німецької мови (ЕСУМ – III, 1982–2012, с. 363) лексема *ма^йсте^р*, про що свідчить їх семантична структура. Наприклад, лексема *буд^івел^ник* у досліджуваних говірках позначає семи ‘майстер, який будує, споруджує що-небудь, працює на будівництві’; ‘майстер, який виконує покрівельні роботи’: з *буд^івел^ної бри^гади їсе хо^дили* / *буд^івел^ники к^рийут хати* (Кузьмина Гребля Христинівський р-н Черкаська обл.); *ма^йсте^р* / *ма^ст^ір* ‘майстер, який будує, споруджує що-небудь, працює на будівництві’, ‘фахівець із якого-небудь ремесла’, ‘людина, яка будує печі’.

На позначення виконавців окремих етапів будівництва зафіксовано лексеми, мотивовані процесом будівництва, який вони виконують, або ж матеріалом, з яким вони працюють.

На позначення будівельника, який зводить фундамент і стіни, зафіксовано лексеми *кам^ініччик* у всіх досліджуваних говірках та зрідка синонімічні їй лексеми *му^ро^ушчик* і *му^рвал^ник*, мотивовані процесом *мурувати* «споруджувати щось із каменю, цегли» (СУМ – IV, 1970–1980, с. 829). Слова *кам^ініччик*, *му^ро^ушчик*, *му^рвал^ник* не зафіксовані в СУМ та у відомих нам лексикографічних працях із різних діалектних ареалів української мови.

Спостереження показують, що виконавці покрівельних робіт та робіт, які потребують додаткових будівельних навиків, мають окрему номінацію. Найбільше номенів зафіксовано на позначення чоловіка, який виконував покрівельні роботи. Лексеми, утворені від дієслів *крити* та *шити*, демонструють багатство афіксів та фонетичних варіантів: *ук^рил^ничик*, *їши^лвал^ничик*, *їши^лвал^ник*, *по^кр^ії^ник*, *по^кро^ушч^ік*, *к^рове^лшчик*, *к^ровол^ничик*. Лише номен *ж^іс^іц^іаник* та його фонетико-граматичні варіанти *ш^іс^іт^іаник*, *же^ст^іаниччик*, мотивовані матеріалом, з яким працює майстер.

Структуру будівельної лексики становить набір багатьох лексико-семантичних груп, які розпадаються на менші мікрогрупи: *назви будівельних матеріалів* (будівельні матеріали природного походження, вироби з матеріалів природного походження, матеріали промислового виробництва); *назви процесів будівництва*; *назви осіб*; *назви будівель та їхніх конструктивних частин* (назви житлових приміщень, назви господарських споруд, назви приміщень для тварин); *назви малих архітектурних споруд*.

Характерною ознакою структурної організації лексики, що обслуговує сферу будівництва, є порівняна автономність лексико-семантичних груп. Однак спостерігаємо зв’язки між елементами різних груп, найширше вони представлені з назвами процесів будівництва:

– загальні назви процесів будівництва – агентииви (загальна назва): *ст^роїти* – *ст^роїка*, *стро^йїт^іел*;

– назви процесів – агентииви на позначення вузької спеціалізації: *к^рити* – *к^рове^лшчик*, *ук^рил^ничик*; *по^кр^ії^ник* –

ник, покроу^шч'ік; уши^ввати – ўши^{вал}'шчик, ўши^{вал}'ник; муру^ввати – му^{роу}шчик, муру^{вал}'ник;

– назви процесів – назви матеріалів: сте^ллити – сте^ллина, ст'іл';

– назви матеріалів – назви процесів: бут – забу^{тоу}ка; вал'ок – вал'кувати; це^лмент – це^лме^н'т'ірувати;

– назви будівельного процесу – назви конструктивної частини: сте^ллити – с^{тел}'а; к'рити – к'риша;

– назви матеріалів – агенти: бл'аха – бл'ахар, жес'т' – жес'с'т'анишчик, кам'ін' – кам'ін'шчик.

За походженням ядро досліджуваної групи становить питома лексика, засвідчена ще писемними пам'ятками. Окремі лексеми на синхронному зрізі втрачають мотиваційні зв'язки внаслідок архаїзації етимонів: стропило, к'ривка.

У досліджуваній групі фіксуємо запозичену лексику з тюркської (ча^{мур}, са^{ман}, кир^{пич}, са^{рай}), німецької (лам^{пач}, цегла, мур^{лат}, фарба, ши^{фе}р, ква^{тирка}, форточка, ши^{бка}), італійської (штука^{турка}), польської (є^{раса}, слуп, ши^{она}) мов.

У говірках спостерігаємо процеси освоєння запозиченої лексики, що проявляється на різних структурних рівнях і зумовлює появу фонетичних (але^лбастр, л'убастр, ал'ібастир; мас^т'єрок, мас'ц'ірок) та граматичних (мур^{лат} – мур^{латина}, мур^{лат} – мур^{лата}) варіантів.

Висновки. Зіставлення репрезентантів тематичної групи лексики будівництва східноpodільських говірок із відповідниками інших діалектних зон засвідчує, що значна частина лексем виявляє тісні зв'язки із суміжними і дистантними діалектними зонами. Найбільше паралелей відзначено в говірках подільського наріччя, що зумовлено системним вивченням його будівельної лексики, та говірках південно-західного наріччя, до якого, власне, належать східноpodільські говірки.

Література:

1. Бичко З.М. Проблема парадигма вивчення територіальної лексики. *Лінгвістика* : збірник наук. праць Луганського національного університету ім. Т.Г. Шевченка. 2010. № 3 (21). Ч. I. С. 5–9.
2. Глуховцева К.Д. Лексика народного побуту українських східно-слобожанських говірок : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.02. Київ, 1992. 427 с.
3. Дорошенко Л.І. Ареалогія будівельної лексики східноpodільського діалекту : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 «Українська мова». Київ, 1999. 16 с.
4. Євтушок О.М. Народна будівельна лексика Західного Поділля. Рівне, 1990. 145 с.
5. Косміна Т. Сільське житло Поділля: кінець XIX – XX століття. Історико-етнографічне дослідження. Київ : Наук. думка, 1980. 192 с.
6. Никончук М.В. Будівельна лексика правобережного Поділля в лексико-семантичній системі східнослов'янських мов / М.В. Никончук, О.М. Никончук. Житомир, 1990. 369 с.
7. Німчук В.В. Про походження українських діалектів. Україна. *Наука і культура*. Київ : АН України, Тов-во «Знання» України, 1993. Вип. 26–27. С. 233–250.
8. Сердега Р.Л. Лексика традиційного господарювання в говорах Центральної Слобожанщини (Харківщини) : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Харків, 2004. 266 с.
9. Сикорская З.С. Суффиксальное словообразование имен существительных в украинских говорах юго-восточного языкового пограничья (междуречье Айдара и Калитвы) : автореф. дис. ... канд. филол. наук. Київ, 1972.

10. Тищенко Л.М. Структурна організація і динаміка побутової лексики південно-слобожанських говірок : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Київ, 2002. 410 с.
11. Тодер Д. Будівельна лексика українських говірок Закарпаття як предмет наукового дослідження. *Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства* : збірник наук. праць / гол. редкол.: В.В. Барчан. Ужгород : Ужгородський нац. ун-т, 2012. Вип. 17. С. 63–67.
12. Царалунга І.Б. Помешкання українців кінця XVI – початку XVII століття (на матеріалі Житомирських актових книг). *Волинь – Житомирщина*: Історико-філологічний збірник з регіональних проблем. 2010. № 22 (1). С. 186–199.
13. Чепіга І.П. Будівельна лексика стародавньої мови (загальні поняття). *Мовознавство*. 1982. № 2. С. 51–61.
14. Шило Г.Ф. Із спостереження над лексикою (будівельною) в західноукраїнських говорах. *Проблеми дослідження діалектної лексики і фразеології української мови* : тези доповідей. Ужгород, 1978. С. 83–84.

Джерела:

- АУМ I – Атлас української мови : в 3-х т. Т. 1. Полісся, Наддніпрянщина і суміжні землі / ред. кол.: І.Г. Матвіяс (голова), Я.В. Закревська та ін. Київ : Наук. думка, 1984. 498 с., карт.
- АУМ II – Атлас української мови : в 3-х т. Т. 2. Волинь, Наддніпрянщина, Закарпаття і суміжні землі / АН УРСР ; Ін-т мовознавства ім. О.О. Потебні ; Ін-т сусп. наук / Д.Г. Бандрівський та ін.; ред. тому Я.В. Закревська. Київ : Наук. думка, 1988. 520 с., карт.
- АУМ III – Атлас української мови : в 3-х т. – Т. 3. Слобожанщина, Донеччина, Нижня Наддніпрянщина, Причорномор'я і суміжні землі / І.О. Варченко, С.Ф. Довгопол, Я.В. Закревська та ін.; ред. тому: А.М. Залеський, І.Г. Матвіяс. Київ : Наук. думка, 2001. 267 с. + бланківки.
- ДІАЗ – Дзєндзелівський Й. О. Лінгвістичний атлас українських народних говірок Закарпатської області УРСР. Лексика. Ужгород : Вид-во Ужгородського ун-ту, 1958–1993. Ч. I–III.
- ЕСУМ – Етимологічний словник української мови: в 7 т. / редкол. О.С. Мельничук (гол. ред.) та ін. Київ : Наук. думка, 1982–2012. Т. 1–6.
- Євтушок – Євтушок О.М. Атлас будівельної лексики західного Поділля. Рівне : Державне редакційно-видавниче підприємство, 1993. 134 с.
- Срезн. – Срезневский И.И. Материалы для словаря древнерусского языка. Москва, 1893–1912. Т. 1–3.
- СУМ – Словник української мови: в 11-ти т. / за ред. І.К. Білодіда. Київ : Наук. думка, 1970–1980. Т. 1–11.

Polishchuk L. Semasiologi of construction and vocabulary in the Eastern Podil dialects

Summary. The article deals with the lexico-semantic group on the designation of the word-building paradigm of the East Podillya dialects building names. The word-building variety and inner potential of the thematic group has been investigated, words that are heterogeneous in ways of creation have been highlighted. It was defined the word-formation connection and the difference of the studied range with the word-formation system of the literary language.

The implemented structural and semantic analysis showed that the thematic group of the traditional construction is an independent thematic complex, an extensive and multifaceted system, which includes several lexico-semantic groups and differs in peculiar structural organization, specificity of the relationships between units of different lexico-semantic groups.

It has been found that the general tendency of the lexemes spatial location denoting the traditional construction is the continuity of the area of the East Podillya dialects with

mosaic or insular inclusions and insular mosaic. A large number of insular areas are concentrated in the north and south of the core part of an investigated dialects.

The lexical parallels of the East Podillya traditional construction names have been studied, the East Podillya narrow and local isogloss with a focus on their specific features have been identified and described.

Podillya dialect is one of the least investigated among the dialectical zones of the Ukrainian continuum. On the basis of vocabulary the modern boundaries has been outlined in such works as: G.I. Martynova, T.M. Tyshchenko (Podillya and Mid-up-

per Dnieper Area), T.G. Shevchenko (Podillya Steppe border), N.P. Sheremeta (South Volyn Podillya Border), O.M. Zhvava (Podillya Bukovinsky Transdnestrrian border). The internal division of the Podillya dialect taking into account the lexical-semantic, phonetic, morphological features was carried out in such dissertations: I.V. Gorofyanyuk, G.P. Kraievskaya (the Central Podillya dialects), N.D. Kovalenko, A.M. Medinsky (West Podillya dialects), G.G. Berezovska (East Podillya dialects).

Key words: lexico-semantic group, East Podillya dialects, nomination, formants, word formation ways, derivatives.